

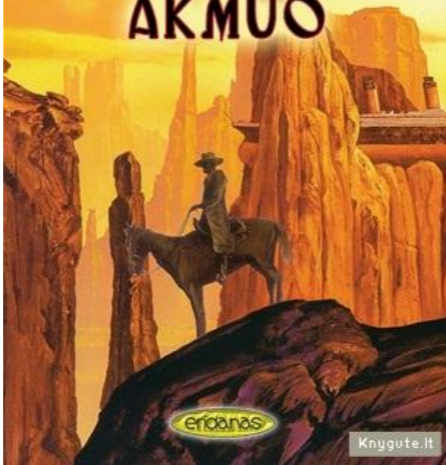

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

DAVID GEMMELL

KRAUJO AKMUO

eridanas

Knygute.lt

David Gemmell
KRAUJO AKMUO
Fantastinis romanas

Praėjo dvidešimt metų, kai legendinis Jonas Šenou atvėrė laiko vartus ir į šį pasaulį įsileido Diakoną bei jo pasekėjus.

Dvidešimt metų, kai pats Jonas Šenou buvo dingęs, o Diakonas valdė kraštą, ketindamas čia sukurti Pažadėtąją žemę – kaip jis ją suprato. Tačiau Diakono Jeruzalės Raiteliai ėmėsi terorizuoti visus „kitatikius“, mutantus, aišku, taikos ir tikėjimo vardan.

Ir tik tuomet pasirodo vienišas raitelis, kuris turi susiremti ne tik su vietiniais fanatikais, ne tik su Pragaro Išperomis, bet ir išsiaiškinti, kodėl stebuklingieji Sipstrassi pavirto siaubingaisiais Kraujo Akmenimis...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

376 tomas. Serija įkurta 1990m.

David Gemmell BLOODSTONE

New York, Warner Books, 2000

Copyright © by David Gemmell, 1996

Cover art copyright © Mark Harrison, 1995

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2006

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

PROLOGAS

Aš regėjau pasaulių kryptį ir tautų žūtį. Iš debesų stebėjau, kaip neišmatuojama potvynio banga ritasi pakrante, rydama miestus, vandens tamsybėse skandindama nesuskaičiuojamas galybes.

Diena išaušo tyki, tačiau aš žinojau, kas turi nutikti. Miestas prie jūros budo, jo gatvėmis riedėjo mašinos, šaligatviais skubėjo praeiviai, išsišakojusios metro arterijos vargiai talpino žmonių srautus.

Paskutinioji diena buvo kankinamai slogi, nes mane supo kaimenė, kurią išmokau mylėti, - dievobaimingi, geraširdžiai, dosnios sielos žmonės. Kaip sunku žiūrėti į miriadus tokių, kaip jie, ir žinoti, kad dar iki sutemų visi stos prieš savo Kūrėją.

Ir todėl, žingsniuodamas link sidabriškai žydo lėktuvo, kuriam buvo skirta nunešti mus į aukštybes pasitikti lemties, jaučiausi didžiai nuliūdęs. Laukėme pakilimo, o saulė ritosi link horizonto, žėrėdama visa savo grožybe. Užsisėgiau diržus ir išsitraukiau savo Bibliją, bergždžiai ieškodamas nusiramino.

Saulius sėdėjo šalia manęs ir žiūrėjo pro langą.

- Gražus vakaras, Diakone, - pratarė jis.

Išties! Tačiau permainų vėjai jau budo.

Mes sklandžiai pakilome į orą, ir pilotas mums pranešė, jog oras keičiasi, tačiau mes pasieksime Bahamus greičiau už audrą. Žinojau, kad taip nebus.

Kilome vis aukščiau ir aukščiau, ir pirmasis ženklus pastebėjo Saulius.

- Kaip keista, - išsunkė jis, trūkteldamas mane už peties. - Atrodo, kad saulė pateka vėlei.

- Ši diena - paskutinė, Sauliau, - tariu jam.

Atsigręžęs pamačiau, kad jis atsisegė diržus. Liečiau užsisegti juos vėlei. Saulius vos spėjo įvykdyti paliepiamą, kai į lėktuvą smogė pirmasis šiurpus vėjo gūsis. Orlaivis tik per plauką neapsivertė. Į orą išlėkė puodeliai, knygos, krepšiai, o mūsų palydovai sukliko iš siaubo.

Saulius tvirtai užsimerkė ir ėmė melstis, bet aš likau ramus. Palinkęs dešinin žiūrėjau pro langą. Kranto link ritosi milžiniška banga.

Pagalvojau apie miesto gyventojus. Juk daugelis netgi dabar paprasčiausiai stebi tai, ką palaikė stebuklu, - nusileidusi saulė pateka vėl. Galbūt jie šypsosi ir iš nuostabos ploja

delnais. Paskui jų žvilgsniai nukryps į horizontą. Iš pradžių žmonės pamanyt, kad jį niaukia juodas audros debesis. Bet netrukus paaiškės kraupi tiesa! Jūra pakilo ligi dangaus ir kunkuliuojančia siena ritasi artyn, nešdama mirtį.

Nudelbiau akis. Lėktuvas sudrebėjo, pakilo aukščiau, smuktelėjo žemyn - toksai bejėgis prieš triuškinančią vėjo galybę. Visi keleiviai patikėjo mirties neišvengiamumu. Visi, išskyrus mane. Aš žinojau.

Ir paskutinį kartą pažvelgiau pro langą. Dabar miestas liko toksai mažutis, jog galingi jo bokštai atrodė ne ką ilgesni už kūdikio pirštelius. Bokštų langai švytėjo, gatvėse vis dar grūdosi mašinos.

Ir tuomet viskas pradingo.

Saulius atsimerkė, jo baimė buvo beribė.

- Kas gi tai, Diakone?

- Pasaulio pabaiga, Sauliau.

- Ir mes mirsime?

- Ne. Dar ne. Netrukus sužinosi, ką mums paruošė Viešpats.

Lėktuvą blaškė danguje it uragano pastvertą šapelį.

Ir tuomet pasirodė spalvos: stebėtinai ryškūs raudoni bei žalsieji tonai nutvieskė fiuzelia-

žą, užliejo langus. Tarsi mus būtų prarijusi vaivorykštė. Ūmai jie išnyko. Visa tai truko vos keturias sekundes. Bet tiktai aš žinojau, kad per tas keturias sekundes prabėgo keli šimtai metų.

1.

Tokio skausmo buvo neįmanoma nepaisyti. Pastoriui neapsakomai svaigo galva, tačiau jis išsilaikė balne ir pasuko eržilą link Properšos. Giedriame danguje spindėjo mėnulio pilnatis, horizonte žvilgėjo aštrios tolimų kalnų viršūnės. Juodo raitelio apdaro rankovė teberuseno, ir vėjo gūsis įpūtė liepsnos liežuvėlį. Pastorių persmelkė naujas skausmas, jis plekštelėjo per rankovę suodinu delnu.

Kur jie dabar? Šviesios akys naršė mėnulio pilnaties nutviekstus kalnus ir priekalnes. Klaikiai perdžiūvo burna, ir raitelis trūktelėjo pavadij. Prie balno kybojo gertuvė. Pastorius sugriebė ją, atsuko varinį kamštį ir kilstelėjo prie lūpų. Tačiau gertuvėje buvo ne vanduo: burną nutvilkę deginantį spiritą. Raitelis nusispjovė ir sviedė gertuvę į šalį.

Bailiai! Traukdami žudyti jie pasidrasino alkoholiu. Akimircai įniršis privertė Pastorių pa-

miršti skausmą. Toli apačioje, miškingoje atšlaitėje, pasirodė raitelių grupelė. Jis prisimerkė. Penketas. Gryną kalnų orą sudrebino kvatojimas.

Raitelis sudejavo ir susvyravo balne. Smilkinius plėšė skausmas. Jis palytėjo žaizdą viršum dešiniojo. Kraujas beveik sukepė, tačiau kulka nudrėskė odą. Žaizda patino ir degino it ugnim.

Pastorius juto, kad netrukus praras sąmonę, tačiau priešinosi visa savojo įniršio galia.

Trūktelėjo vadeles ir pasuko eržilą Properšos pusėn, paskui nukreipė jį dešinėn - ilgu, mišku apžėlusiu šlaitu kelio linkui. Šlaite slypėjo gausybė spąstų, eržilas dusyk paslydo ir priklaupė ant užpakalinių kojų. Tačiau raitelis kilsteldavo arklio galvą, ir galiausiai jiedu abu sėkmingai nusileido ant suplūktos prekybinio kelio juostos.

Pastorius sustabdė eržilą, švystelėjo vadžias ant gugos ir išsitraukė pistoletus. Šie buvo ilgavamzdžiai, būgnus puošė sidabrinės įkartos. Raitelis susigūžė nuo šalčio ir pastebėjo, kad jam dreba rankos. Kiek laiko prabėgo nuo tos dienos, kai jis paskutinį kartą naudojosi šitais mirties įnagiais? Penkiolika metų? Dvidešimt? *Aš prisiekiau niekada daugiau jų nebeliesti.*

Nebepražudyti nė vienos gyvybės.

Tu buvai kvailys.

Mylėkite savo priešus. Laiminkite savo nepakentėjus.

Ir stebėk, kaip žudo tuos, kuriuos mylėjai.

Tam, kuris smogs tau per dešinią skruostą, atsuk ir kairią.

Ir stebėk, kaip liepsnose žūva tie, kuriuos mylėjai.

Jis vėlei išvydo riaumojančias liepsnas, išgirdo mirštančių ir siaubo pagautų klyksmus... Neiša bėga link degančių durų, ir ją užgriūva liepsnojančios stogo sijos. Dova klūpi šalia vyro lavono. Nolisės kailis rūksta, tačiau ji visgi atveria liepsnojančias duris - vien tam, kad ją į skutus suplėšytų kvatojančių, girtų galvažudžių kulkos...

Raiteliai prijojo arčiau ir išvydo vienišą jų laukiantį žmogų. Be abejo, vyrai jį atpažino, tačiau vienišius juose nepažadino jokios baimės. Tai jį nustebino, bet neilgai trukus Pastorius sumojo, kad pistoletus nuo jų užstoja aukštas balnas. Be to, galvažudžiai nežinojo juos pasitinkančiojo paslapties. Vyrai paragino arklius, o jis tylėdamas žiūrėjo į juos ir laukė.

Drebulys praėjo, dabar jis jautė vien didingą ramybę.

- Nagi, nagi! - išsunkė vienas iš raitelių, augalotas vyriškis su drobine striuke. - Šėtonas saugo saviškius, ar ne? Tu be reikalo mus vijaisi, Pastoriau. Ten tavęs laukė kur kas lengvesnė mirtis. - Ir išsitraukė dviašmenį peilį. - O dabar aš tau gyvam nudirsiu kailį.

Sekundėlę Pastorius tylėjo, paskui pažvelgė kalbančiajam į akis.

- "Ar jie gėdijasi, darydami šlykštybes? - pacitavo jisai. - Ne, jie nėra nesigėdija ir nerausta".

Jis neskubriai pakėlė dešiniąją ranką su pistoletu. Akimirkai augalotasis raitelis sustingo, paskui mikliai nuleido ranką link savojo ginklo. Ir pavėlavo. Nelaimėlis neišgirdo kurtinančio griausmo, nes stambaus kalibro kulka įsisiurbė jam į kaktą aplenkdamą garsą ir ištrenkė įžūlėlį iš balno. Šūvio griausmas išgąsdino arklius, ir prasidėjo chaosas. Pastoriaus eržilas pakilo piestu, tačiau raitelis jį suvaldė ir iššovė dar du kartus. Pirmoji kulka pakirto liesą barzdočių, o antroji smogė į nugarą raiteliui, apgręžusiam arklį ir bergždžiai mėginusiam išvengti netikėtai prasidėjusio mūšio. Ketvirtasis pelnė kulką į krūtinę, rėkdamas nuvirto ant

žemės ir nušliaužė į pakelės krūmus. Paskutinis raitelis įstengė nuraminti persigandusį arklių, išsitraukė ilgavamzdį pistoletą ir iššovė. Kulka perplėšė Pastoriaus apykaklę. Jis išsilenkė balne, dukart iššovė iš kairiojo pistoleto, ir šaudžiusiojo veidas išnyko: kulkos sutrupino jam galvą. Raitelių netekę arkliai nušuoliavo į nakties tamsą, o jisai apžvelgė ant žemės išsiplėikusius kūnus. Keturi buvo nebegyvi, penktasis, sužeistas į krūtinę, vis dar mėgino šliaužti, įkandin savęs palikdamas kruviną šliūžę. Pastorius prijojo arčiau.

- "Iki galo nurašysiu juos, sako Viešpats".

Šliaužiantysis persivertė ant nugaros.

- Susimildamas, nežudyk manęs! Aš nenorėjau. Nė vieno iš jų nenužudžiau, prisiekiu!

- "Ir kiekvienam iš jūsų atlyginsiu pagal nuopelnus", - išsunkė Pastorius.

Pistoletas nusileido vamzdžiu žemyn. Sužeistasis pakėlė rankas ir prisidengė jomis veidą. Kulka perėjo kiaurai jo pirštus ir pervėrė smegenis.

- Štai ir viskas, - tarė Pastorius. Paslėpė pistoletus dėkluose prie šlaunų ir paragino eržilą. Jį užgriuvo nuovargis bei skausmas, ir raitelis prigludo prie arklio kaklo.

Eržilas, kurio niekas daugiau nebevaldė, sustojo. Raitelis nukreipė jį į pietus, tačiau eržilo namai buvo ne ten. Kurį laiką gyvulys pastovėjo, o paskui nužingsniavo į rytus - į lygumas.

Šitaip kiūtino bemaž valandą, o paskui užuodė vilkus. Dešinėje sušmėžavo šešėliai. Eržilas sužvingo ir pakilo piestu. Našta nuslydo jam nuo nugaros... ir arklys nušuoliavo šalin.

Jeremijas klūpėjo prie miegančiojo ir apžiūrinėjo žaizdą smilkinyje. Nemanė, kad lūžo kaulas, tačiau patikrinti savo spėlionės negalėjo. Kraujas jau nebesisunkė, bet didžiulė kraujosruva nyko po plaukais ir driekėsi skruostikauliu kone iki pat smakro. Jeremijas apžvelgė žmogaus veidą. Liesas, kampuotas, akys giliai įdubusios. Plonalūpė burna kažin kodėl atrodė žiauri.

Ištyrinėjęs žmogaus veidą gali labai daug apie jį sužinoti, pagalvojo Jeremijas. Tarsi nugalvėtas gyvenimas veide būtų palikęs slapas žymes. Galbūt, mąstė jisai, kiekviena silpnumo ar pagiežos, narsos ar gerumo apraiška palieka mažulytį pėdsaką, klostelę ar raukšlelę šen ar ten, ir tas laiko įspaustas žymes galima perskaityti nelyginant raides. Galbūt šitaip Viešpats leidžia šventybei įžvelgti blogį

malonioje išvaizdoje. Gera mintis! Sužeistojo veidas atrodo stiprus, tačiau be gėrio apraiškų, nusprendė Jeremijas. Tačiau jame nebuvo ir blogio. Senukas atsargiai praplovė žaizdą, o paskui atvertė anklodę. Peties ir rankos nudegimai gijo sėkmingai, nors iš kelių pūšlių dar sunkėsi pūliai.

Dabar Jeremijas nusprendė apžiūrėti sužeistojo ginklus: išperų revolverius, vieno užtaiso pistoletus. Pakilojo rankoje pirmąjį, iki pusės atlaužė gaiduką, spragtelėjo užraktą ir atvėrė būgną. Dvi angos buvo tuščios. Jeremijas ištraukė patroną ir atidžiai jį apžiūrėjo. Ginklas nebuvo naujas. Prieš Antrąjį satanistų karą išperos pradėjo gaminti revolverius su trumpesniu vamzdžiu, be to, automatiškus pistoletus ir šautuvus, kurie šaudė gerokai taikliau už šituos. Bet ir naujasis ginklas neišgelbėjo jų nuo mirties. Jeremijas savo akimis regėjo Babilono žūtį. Diakonas įsakė sulyginti jį su žeme, sutrupinti į akmenis, kol beliks vien plika bevaisė dykra. Tie prisiminimai privertė senioką krūptelėti.

Sužeistasis sudejavo ir praplėšė akis. Žvelgdamas į jas, Jeremijas pajuto stingdantį siaubą. Akys buvo melsvai pilkos, padūmavusios nelyginant žiemos dangus, skvarbus jų žvilgs-

nis, regis, skaitė jo sielą tarytum knyga.

- Kaip jaučiatės? - paklausė Jeremijas, stengdamasis numaldyti pašėlusiai besidaužančią širdį. - Gulėkite, gulėkite, mano drauge. Jūs buvote sunkiai sužeistas.

- Kaip aš čia atsidūriau? - Balsas buvo tykus, žodžiai skambėjo švelniai.

- Mano draugai surado jus lygumoje. Jūs nukritote nuo arklio. Bet prieš tai pabuvojote ugnyje, be to, į jus šaudė.

Sužeistasis giliai atsiduso ir užsimerkė.

- Nieko neprisimenu, - galiausiai išsunkė jį.

- Pasitaiko, - atsiliepė Jeremijas. - Skausminis šokas. O kas jūs?

- Neatmenu... - Vyriškis sudvejojo. - Šenou. Aš esu Jonas Šenou.

- Bešlovis vardas, mano drauge. Išsėkitės, vakare užėisiu jūsų pamaitinti.

Sužeistasis atsimerkė, ištiesė ranką ir sugriebė Jeremiją už alkūnės.

- O kas gi jūs, drauge?

- Jeremijas. Klajoklis.

Sužeistasis atsilošė ant pagalvės....